

Warszawa, 14 czerwca 2023 r.

Sygn. akt KR III R 2/22

DECYZJA nr KR III R 2/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Bartłomiej Opaliński, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2023 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted], ustalającej odszkodowanie za nieruchomość o pow. [redacted] m² położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej, ozn. hip. [redacted]

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Regionalnego w Warszawie, M [redacted] G [redacted] J [redacted], A [redacted] M [redacted] G [redacted], A [redacted] J [redacted] G [redacted], M [redacted] Z [redacted] P [redacted], A [redacted] M [redacted] G [redacted], M [redacted] P [redacted] G [redacted], E [redacted] J [redacted] G [redacted], M [redacted] G [redacted], P [redacted] P [redacted] G [redacted]

na podstawie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.)

orzeka:

uchylić w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted] i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi m.st. Warszawy.

UZASADNIENIE

I.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2022 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted], ustalającej odszkodowanie za nieruchomość o pow. [redacted] m² położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej, ozn. hip. [redacted].

Postanowieniem Komisji z dnia 19 stycznia 2022 r., na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomiono organy administracji i sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2022 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted], ustalającej odszkodowanie za nieruchomość o pow. [redacted] m² położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej, ozn. hip. [redacted].

W dniu 26 stycznia 2022 r. dokonano zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted], ustalającej odszkodowanie za nieruchomość o pow. [redacted] m² położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej, ozn. hip. [redacted].

Powyższe postanowienia i zawiadomienie zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 27 stycznia 2022 r.

Pismami z dnia 31 stycznia 2022 r. zawiadomiono: Prezydenta m. st. Warszawy i Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie o wszczęciu przez Komisję postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted] ustalającej odszkodowanie za nieruchomość o pow. [redacted] m² położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej, ozn. hip. [redacted].

W dniu 6 maja 2022 r. Społeczna Rada przy Komisji przedstawiła opinię dotyczącą decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted]. Wniosła o [redacted].

stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji, albowiem w opinii Społecznej Rady Prezydent m. st. Warszawy przyznał odszkodowanie za nieruchomości o powierzchni m^2 przy ul. Bartyckiej w Warszawie, wchodzącą w skład dz. ew. nr z obrębu bezpodstawnie uznając, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. W rezultacie decyzja w sposób rażąco narusza prawo w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2022 r., działając na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 97 § 1 pkt. 1 k.p.a. Komisja zawiesiła postępowanie rozpoznawcze KR III R 2/22 w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr . Powyższe postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 1 czerwca 2022 r.

Postanowieniem z dnia 26 października 2022 r. działając na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 97 § 2 k.p.a. Komisja podjęła zawieszone postępowanie rozpoznawcze KR III R 2/22 w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr . Powyższe postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 3 listopada 2022 r.

W dniu 26 października 2022 r. dokonano dodatkowego zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr , ustalającej odszkodowanie za nieruchomości o pow. m^2 położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej, ozn. hip.

. Powyższe zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 3 listopada 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 24 lutego 2023 r. poinformowano strony o przedłużeniu do dnia 26 kwietnia 2023 r. postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr , ustalającej odszkodowanie za nieruchomości o pow. m^2 położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronie czynnego udziału w sprawie. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 27 lutego 2023 r.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2023 r., działając na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 97 § 1 pkt. 1 k.p.a. Komisja zawiesiła postępowanie rozpoznawcze KR III R 2/22 w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr . Powyższe postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 14 marca 2023 r.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2023 r. działając na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 97 § 2 k.p.a. Komisja podjęła zawieszona postępowanie rozpoznawcze KR III R 2/22 w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr . Powyższe postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 15 maja 2023 r.

W dniu 10 maja 2023 r. dokonano dodatkowego zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr , ustalającej odszkodowanie za nieruchomość o pow. m² położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej, ozn. hip.

.. Powyższe zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 15 maja 2023 r.

Zawiadomieniem z dnia 26 maja 2023 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 29 maja 2023 r.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Bartyckiej o pow. m² pochodząca z nieruchomości hipotecznej ... znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r Nr 50, poz. 279, dalej: dekret warszawski).

Zgodnie z decyzją Wojewody Warszawskiego nr z dnia 11 września 1998 r. przedmiotowa nieruchomość stała się w dniu 27 maja 1990 r. własnością Dzielnicy – Gminy Warszawa-Mokotów. Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 25 marca 1994 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. nr 48 z 1994 r. poz. 195), nieruchomość stała się własnością Gminy Warszawa Centrum.

Na dzień wydania decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr _____ nieruchomości wchodziła w skład działki ewidencyjnej nr _____ z obrębu _____, obecnie zaś wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr _____ z obrębu _____ i znajduje się na terenie zieleni parkowej – teren parku Akcji „Burza” oraz wzgórze – Kopca Czerniakowskiego, pomiędzy kopcem a ulicą Bartycką i stanowi własność Miasta Stołecznego Warszawy.

2. Dawny właściciel nieruchomości i jego następcy prawni.

Zgodnie z zaświadczeniem Państwowego Biura Notarialnego w Warszawie z 22 grudnia 1967 r. nr L. Dz. _____, tytuł własności nieruchomości warszawskiej ozn. _____, _____, zapisany był na imię J _____ H _____ G _____

Postanowieniem z dnia 22 września 2005 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt _____ Sąd Rejonowy _____ w W _____ stwierdził, że spadek po J _____ H _____ G _____, zmarłej w dniu _____ r. w W _____ na podstawie testamentu notarialnego nabyły dzieci: M _____ K _____ G _____, J _____, J _____ A _____, G _____, P _____, S _____, G _____ i W _____ M _____ G _____ po ¼ części każde z nich.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2008 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt _____ Sąd Rejonowy _____ w W _____ stwierdził, że spadek po W _____ M _____ G _____, zmarłym dnia _____ roku w W _____ na podstawie ustawy nabyła żona E _____ J _____ G _____ i synowie M _____ G _____ oraz P _____ P _____ G _____ po 1/3 części spadku każdy z nich.

Na mocy aktu poświadczenia dziedziczenia, sporządzonego w dniu 31 sierpnia 2022 r. w Warszawie przed notariuszem E _____ K _____, Rep. A nr _____ spadek po P _____ S _____ G _____ zmarłym w dniu _____ r. w W _____ na podstawie testamentu notarialnego nabyli z dobrodziejstwem inwentarza: córka A _____ G _____ i syn M _____ G _____ – po ½ części każde z nich.

Na mocy aktu poświadczenia dziedziczenia, sporządzonego w dniu 4 kwietnia 2023 r. w Warszawie przed notariuszem E _____ K _____, Rep. A nr _____ spadek po J _____ A _____ G _____ zmarłym w dniu _____ r. w W _____ na podstawie testamentu notarialnego nabyli wprost: żona A _____ M _____ G _____, syn A _____ J _____ G _____ oraz pasierb M _____ Z _____ P _____ – po 1/3 części każde z nich.

3. Postępowanie dekreto- we.

Przedmiotowa nieruchomość została objęta działaniem dekretu warszawskiego. Decyzją Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów z dnia 18 września 1968 r. nr [redacted], podjętą na podstawie uchwały Nr 11 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1965 r. w sprawie oddania niektórych terenów na obszarze m. st. Warszawy w użytkowanie wieczyste (M.P. Nr 6, poz. 18) rozpoznano odmownie złożony w dniu 20 lipca 1965 r. przez J. [redacted] H. [redacted] G. [redacted] wniosek o przyznanie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Bartyckiej, Podchorążych i Projektowanej, hip.

Kolejny wniosek o przyznanie użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej przy ul. Bartyckiej J. [redacted] G. [redacted] złożyła w dniu 15 lutego 1988 r.

Na skutek wniosku złożonego w dniu 18 grudnia 2001 r. przez W. [redacted] G. [redacted] – pełnomocnika J. [redacted] G. [redacted] o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów z dnia 18 września 1968 r. nr [redacted] decyzją z dnia 10 lipca 2002 r. nr [redacted] Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie stwierdziło nieważność powyższej decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów z dnia 18 września 1968 r.

Wobec powyższego, W. [redacted] G. [redacted] w imieniu J. [redacted] G. [redacted] z uwagi na stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów z dnia 18 września 1968 r. nr [redacted] złożył w dniu 25 stycznia 2003 r. wniosek o przyznanie gruntu zastępczego bądź wypłaty odszkodowania za utratę gruntu położonego przy ul. Bartyckiej Podchorążych i Projektowanej, hip.

Decyzją z 4 czerwca 2009 r. nr [redacted] Prezydent m.st. Warszawy po rozpatrzeniu wniosków J. [redacted] H. [redacted] G. [redacted] o przyznanie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Bartyckiej, Podchorążych i Projektowanej z dnia 29 lipca 1965 r. oraz z dnia 15 lutego 1988 r. odmówił przyznania prawa użytkowania wieczystego do gruntu pochodzącego z nieruchomości hipotecznej [redacted] / [redacted] ” stanowiącego część działki ewidencyjnej nr [redacted] w obrębie [redacted] – położonego przy ul. Bartyckiej.

4. Stan faktyczny przed wydaniem decyzji o ustaleniu i wypłacie odszkodowania.

Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy w decyzji z dnia 8 stycznia 1952 r. (data widniejąca na załączonym do decyzji szkicu) sygn. I.dz. [redacted] zakomunikowało, że

użytkowanie terenu w rejonie Siekierok na wysypisko gruzu i ziemi wykonywane jest według zatwierdzonego projektu i jest zgodne z polityką budowlaną Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z tym zastrzeżeniem, że użytkowanie jest dopuszczalne do czasu uformowania rzeźby terenu zgodnej z zatwierdzonym projektem. Celem wysypiska jest uformowanie rzeźby terenu, a orientacyjne granice wysypiska zostały nakreślone na załączonym do decyzji szkicu. Ze wskazanego szkicu wynika, że nieruchomość ozn. hip. 1

znajdowała się na terenie formującego się wysypiska „I etap”.

5. Przebieg postępowania w sprawie wypłaty odszkodowania przed Prezydentem m.st. Warszawy.

W G w imieniu J G z uwagi na stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów z dnia 18 września 1968 r. nr 1 złożył w dniu 25 stycznia 2003 r. wniosek o przyznanie gruntu zastępczego bądź wypłaty odszkodowania za utratę gruntu położonego przy ul. Bartyckiej Podchorążych i Projektowanej nr. hip.

Wnioskiem z dnia 13 stycznia 2009 r. J G wystąpił o odszkodowanie za nieruchomość położoną przy ul. Bartyckiej o pow. m² pochodzącą z nieruchomości hipotecznej „1

Pełnomocnik J G pismem z dnia 12 października 2011 r. wniósł zażalenie na niezakończenie sprawy w terminie. Postanowieniem z 7 marca 2012 r. nr Wojewoda Mazowiecki uznał wniesione w sprawie zażalenie za uzasadnione i wyznaczył Prezydentowi m.st. Warszawy termin do podjęcia stosownego rozstrzygnięcia wynoszący 3 miesiące od daty doręczenia postanowienia.

J G pismem z dnia 25 września 2012 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na bezczynność Prezydenta m. st. Warszawy w przedmiocie rozpoznania wniosku o przyznanie odszkodowania za przedmiotową nieruchomość. Wyrokiem z dnia 16 listopada 2012 r. zapadłym w sprawie sygn.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zobowiązał Prezydenta m. st. Warszawy do rozpoznania wniosku J G z dnia 8 stycznia 2009 r. – w terminie dwóch miesięcy od daty doręczenia odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy. Stwierdzono przy tym, że bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Wyrok ten doręczono Prezydentowi m. st. Warszawy w dniu 19 lutego 2013 r.

Pismem z 23 września 2013 r. pełnomocnik J. G. wezwał organ do wykonania wyżej wymienionego wyroku (data wpływu do organu – 25 września 2013 r.).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2014 r. sygn. w sprawie ze skargi J. G. wymierzył Prezydentowi m. st. Warszawy grzywnę w wysokości 2000 zł z uwagi na niewykonanie przez Prezydenta m. st. Warszawy wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 16 listopada 2012 r. zapadłego w sprawie sygn. akt

Decyzją z 16 marca 2015 r. nr Prezydent m. st. Warszawy działając m.in. na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. Bartyckiej o pow. m² pochodzącą z nieruchomości hipotecznej

ustalił odszkodowanie w wysokości zł, za przejętą dekretem z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) nieruchomość o pow. m² położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej ozn. hip. „, która wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr z obrębu stanowiącą własność Miasta Stołecznego Warszawy (pkt. 1 decyzji); przyznał powyższe odszkodowanie na rzecz M. G. J. w wysokości zł w ¼ części, J. A. G. w wysokości zł w ¼ części, P. G. w wysokości zł w ¼ części, E. G. w wysokości zł w 1/12 części, M. G. w wysokości zł w 1/12 części oraz P. G. w wysokości zł w 1/12 części (pkt. 2 decyzji); następnie stwierdzono, że odszkodowanie zostanie wypłacone w całości przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy działającego jako organ wykonawczy Miasta Stołecznego Warszawy (pkt. 3 decyzji); poinformowano również, iż wypłata odszkodowania nastąpi jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna, w formie przelewu na podane przez stronę konto bankowe (pkt. 4 decyzji); pouczone także, że do skutków zwłoki lub opóźnienia w zapłacie odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu Cywilnego (pkt. 5 decyzji).

W uzasadnieniu decyzji organ ustalił, że nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Bartyckiej ozn. hip. jako „, znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r Nr 50, poz. 279).

W kolejnym wątku uzasadnienia decyzji ustalono, że zgodnie z zaświadczeniem Państwowego Biura Notarialnego w Warszawie z dnia 22 grudnia 1967 r. Nr L. dz.

tytuł własności nieruchomości warszawskiej ozn.

, zapisany był na imię J. H. G.

W nawiązaniu do powyższego stwierdzono, iż następstwo prawne udowodnione zostało poprzez przedłożenie: postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa Wydział XVI Cywilny z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt , zgodnie z którym spadek po J. H. G. nabyły dzieci: M. K. G. -J. J. A. G. P. S. G. i W. M. G. , po 1/4 części każde z nich; postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z dnia 27 lutego 2008 r., sygn. akt , na mocy którego spadek po W. M. G. nabyli: żona E. J. G. i synowie M. G. oraz P. P. G. , po 1/3 część każde z nich.

W kwestii pierwszej przesłanki dot. przeznaczenia działki pod budownictwo jednorodzinne należy zauważyć Prezydent m. st. Warszawy ustalił, że zgodnie z Planem Szczegółowym Zabudowania Siekierok uchwalonym przez Kolegium Tymczasowe Zarządu Miejskiego w dniu 21 lipca 1938 r. oraz przepisami dotyczącymi planowania przestrzennego i prawa budowlanego na dzień 26 listopada 1945 r., nieruchomość położona przy ul. Bartyckiej ozn. hip. . znajdowała się w strefie zabudowy zwartej trzykondygnacyjnej do wysokości 13 m i mogła być zabudowana budynkiem jednorodzinny.

Biorąc powyższe pod uwagę organ I instancji stwierdził, że nieruchomość położona przy ul. Bartyckiej mogła być przed dniem wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, a zatem spełnia pierwszą przesłankę umożliwiającą przyznanie odszkodowania za działkę, która mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne.

W kwestii drugiej przesłanki, tj. pozbawienia byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r., stwierdzono, że nieruchomość objęta rozszczeniem stanowi własność Miasta Stołecznego Warszawy i wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr z obrębu – teren parku Akcji „Burza”, w rejonie ulic Bartyckiej i Bluszczańskiej.

Analizując przesłankę utraty faktycznej możliwości władania Prezydent m.st. Warszawy ustalił, że pierwszą decyzją lokalizacyjną wydaną wobec powyższego terenu była lokalizacja nr z dnia 24 lutego 1961 r. – „Kopca Czerniakowskiego”.

Kolejną lokalizacją, która objęła grunt hip. .

, była decyzja Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy nr z dnia

12 kwietnia 1973 r. ustalając lokalizację Ogólnego Ośrodka Sportów Zimowych, wydana dla Stołecznego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki. Następnie Wydział Urbanistyki i Architektury Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy decyzją nr _____ z dnia 21 czerwca 1976 r. ustalił lokalizację ośrodka sportów zimowych na terenie położonym w dzielnicy Warszawa Mokotów przy ul. Bartyckiej.

Pomimo wydania ww. decyzji lokalizacyjnych teren okolic Kopca Czerniakowskiego do 1983 r. pozostawał niezagospodarowany.

Następnie przedmiotowy teren został objęty decyzją Nr _____ z dnia 8 września 1983 r. wydaną dla Generalnej Dyrekcji Budowy Metra, o ustaleniu miejsca i warunków realizacji inwestycji dla bazy produkcyjnej „Energopolu-6” oraz składowania ziemi rotacyjnej.

Zgodnie z opisem zawartym w kompleksowych wytycznych urbanistycznych stanowiących załącznik do ww. decyzji, teren objęty rozszczeniem był wysypiskiem z rzadka porośniętym młodymi drzewami o niewielkiej wartości. Przy ul. Bartyckiej znajdowała się zdewastowana, prowizoryczna zabudowa dawnej bazy.

Dalej Prezydent m. st. Warszawy ustalił, że według lokalizacji nr _____ teren położony na południe od ul. Bartyckiej, w rejonie istniejącego Kopca Czerniakowskiego, służył do stałego składowania mas ziemnych oraz czasowej bazy produkcyjnej „Energopolu-6” przy realizacji I etapu linii metra.

Uporządkowanie i zorganizowanie terenu parku wokół Kopca Czerniakowskiego nastąpiło w 1994 r. z chwilą wydania decyzji nr _____ z dnia 31 maja 1994 r. zezwalającej Światowemu Związkowi Żołnierzy Armii Krajowej Zarząd Okręgu Warszawa z siedzibą w Warszawie na budowę znaku Pamięci Polski Walczącej.

Mając na uwadze powyższe, w analizowanej decyzji Prezydent m. st. Warszawy stwierdził, że poprzedni właściciel utracił faktyczną możliwość władania przedmiotową nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r., a zatem spełnione zostały obie przesłanki kwalifikujące ww. nieruchomość do wypłacenia odszkodowania za działkę, która mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne.

W ostatnim wątku uzasadnienia kontrolowanej decyzji stwierdzono, że w sporządzonym w dniu 29 października 2014 r. operacie szacunkowym rzeczoznawca majątkowy - uwzględniając cel wyceny i aktualne ceny gruntów na rynku nieruchomości - określił wartość gruntu o pow. _____ n² pochodzącego z dawnej nieruchomości hip.

_____ położonej w Warszawie przy ul. Bartyckiej, stanowiącej własność Miasta Stołecznego Warszawy na kwotę _____ zł.

6. Sprzeciw prokuratora.

Pismem z 21 lutego 2020 r. prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie złożył do Wojewody Mazowieckiego sprzeciw od decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted], wnoszą o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

W sprzeciwie zarzucono rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., to jest art. 215 ust. 2 u.g.n. oraz przepisów art. 7, art. 77, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez nieuzasadnione uznanie, że sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki z art. 215 ust. 2 u.g.n., podczas gdy ustalenia odnośnie możliwości przeznaczenia nieruchomości pod budownictwo jednorodzinne przed dniem 21 listopada 1945 r. poczyniono w oparciu o opinię rzeczoznawców z dnia 20 września 2011 r. dotyczącą zupełnie innej nieruchomości [redacted], a nadto poprzednia właścicielka nieruchomości J. G. została pozbawiona faktycznej możliwości władania nią przed dniem 5 kwietnia 1958 r., albowiem już od 1945 r. na terenie tym rozpoczęto sypanie kopca zwożąc gruzы znaczoney w czasie wojny dzielnic Warszawy, a decyzją z 8 stycznia 1952 r. formalnie usankcjonowano używanie tego terenu na wysypisko gruzu i ziemi.

Wojewoda Mazowiecki postanowieniem z 16 maja 2022 r. zawiesił prowadzone z ww. sprzeciwu postępowanie z uwagi na wszczęcie postępowania rozpoznawczego przez Komisję w niniejszej sprawie.

7. Zgromadzony materiał dowodowy

Komisja ustaliła stan faktyczny w sprawie na podstawie następującego materiału dowodowego: akt postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr [redacted] dokumentacji nadesłanej przez Archiwum Państwowe w Warszawie, kopii akt postępowania Prokuratury Regionalnej w Warszawie o sygn. akt [redacted] poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii akt postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym [redacted] w W [redacted] o sygn. akt [redacted] oraz przed Sądem Rejonowym [redacted] w W. [redacted] o sygn. akt [redacted], wypisu aktu poświadczenia dziedziczenia po P. S. G. (akt notarialny z 31 sierpnia 2022 r. Rep. A notariusza E. K. w Warszawie), a także wypisu aktu poświadczenia dziedziczenia po J. A. G. (akt notarialny z 4 kwietnia 2023 r. Rep. A notariusza E. K. w Warszawie).

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

- 1. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy o ustaleniu i wypłacie odszkodowania na rzecz beneficjentki została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy.**

Postępowanie administracyjne oparte jest na zasadzie prawdy materialnej, co oznacza, że jego celem jest ustalenie tej prawdy w oparciu o fakty i okoliczności udowodnione. Dotarcie do prawdy materialnej następuje dzięki zgromadzeniu odpowiedniego materiału dowodowego, a następnie jego ocenie. Organ administracji powinien podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (art. 7 k.p.a.). Jest przy tym obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy i na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a.). Właściwa realizacja zasady prawdy obiektywnej zawsze zależy od przestrzegania gwarancji zawartych w przepisach procedury administracyjnej, regulujących postępowanie dowodowe. Prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy jest niezbędnym elementem zastosowania właściwej normy prawa materialnego.

Zebranie całego materiału dowodowego to zebranie dowodów dotyczących wszystkich mających znaczenie prawne dla sprawy faktów. Określenia faktów mających znaczenie dla sprawy dokonuje organ administracji publicznej w oparciu o przepis prawa materialnego, będący podstawą rozstrzygnięcia sprawy, w którym zapisany jest hipotetyczny stan faktyczny. Fakty zapisane w normie prawa materialnego składają się na fakty mające znaczenie prawne dla sprawy, do których ustalenia obowiązany jest organ administracji publicznej rozpoznający sprawę (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 16, Warszawa 2019).

W prawomocnym wyroku z dnia 12 sierpnia 2020 r. w sprawie sygn. akt I SA/Wa 1275/19 – co istotne – zapadłym w podobnym stanie faktycznym (sprawa o odszkodowanie w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. oraz dot. orzeczenia Komisji) trafnie wskazano, że organ miał utrudnione możliwości prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy, choćby z powodu upływu znacznego okresu czasu (54 lata) i trudnościami z odnalezieniem kompletnej dokumentacji archiwalnej, w tym i wieczystoksięgowej. Fakt ten nie zwalniał jednak organu od należytego, zgodnego z obowiązującymi zasadami wynikającymi z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego prowadzenia przed wydaniem rozstrzygnięcia postępowania

administracyjnego zmierzającego do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który następnie winien być skonfrontowany z normą prawną zawartą w powołanym art. 215 ust. 2 u.g.n. Organ powinien był także w uzasadnieniu wydanej decyzji dokonać oceny wartości dowodowej uzyskanych środków dowodowych i na podstawie tak dokonanej analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego wydać rozstrzygnięcie w sprawie odszkodowania za przedmiotową nieruchomość.

We wskazanym wyżej orzeczeniu trafnie przypomniano, że w postępowaniu administracyjnym wydanie prawidłowej decyzji w każdym przypadku powinno poprzedzać dokładne ustalenie stanu faktycznego istotnego w sprawie. Art. 77 § 1 k.p.a. stanowi, że organ administracji publicznej zobowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Jako dowolne należy więc traktować ustalenia faktyczne mogące znaleźć wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony dopiero ustaleniami dokonanymi w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści. Sąd stoi na stanowisku, że niewyjaśnienie wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie w sprawie oraz nie uzasadnienie decyzji w sposób właściwy narusza podstawowe zasady postępowania administracyjnego. Dlatego też zbadanie podniesionych przez Komisję zagadnień było elementem niezbędnym do dokonania oceny prawidłowości wszczęcia i przeprowadzenia kwestionowanego postępowania.

Tym wymaganiom Prezydent m.st. Warszawy nie sprostał w niniejszym postępowaniu odszkodowawczym. Organ nie podjął koniecznych poszukiwań dowodowych, które pozwoliłyby na wykazanie, że poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania sporną nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r. Nie wyjaśnił nadto przyczyn takiego stanu rzeczy, tj. dlaczego w swoich rozważaniach nie uwzględnił innych materiałów dowodowych, nie wyjaśnił powodów dla których innym dowodom odmówił ewentualnie wiarygodności i mocy dowodowej. Chociaż organ pozostaje zgodnie z treścią art. 80 k.p.a. swobodny w ocenie zebranych dowodów, to jednakże podkreślić należy, że musi on wpieryw wykazać, że podjął próby zdobycia niezbędnych do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy materiałów, jak również że zwracał się on do właściwych jednostek lub instytucji celem ustalenia, czy są w posiadaniu potrzebnej dokumentacji, która pozwoliłaby w przypadku kontrolowanego postępowania na uznanie spełnienia (lub niespełnienia) ustawowej przesłanki „pozbawienia możliwości władania po 5 kwietnia 1958 r.” Taki obowiązek organu

wynika wprost z art. 7 k.p.a. Brak prawidłowego ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy uniemożliwia organowi jego prawidłowe skonfrontowanie z odpowiednią normą prawną.

W ocenie Komisji z analizy akt sprawy wynika, że jej stan faktyczny nie został przez organ orzekający o przyznaniu odszkodowania wyjaśniony dostatecznie do podjęcia prawidłowej i znajdującej oparcie w zebranych i w całości przeanalizowanym materiale dowodowym decyzji. Warunkiem prawidłowego zastosowania przepisu prawa jest bowiem pokrywanie się hipotetycznego, wynikającego z normy prawnej stanu faktycznego ustalonego w danej sprawie przez organ.

W tym zaś zakresie Komisja wyraża zapatrywanie, że Prezydent m.st. Warszawy nie przedstawił w sposób zgodny z zasadami postępowania administracyjnego motywów swojego rozstrzygnięcia, a ustalenia faktyczne wskazanego organu administracji nie spełniają wymogów art. 7, art. 77 § 1, art. 80 k.p.a. W licznych wątkach badanego rozstrzygnięcia organ pierwszej instancji naruszył także zasady prowadzenia postępowania dowodowego. W ocenie Komisji Prezydent m. st. Warszawy przy wydaniu przedmiotowej decyzji naruszył także art. 107 § 3 k.p.a.

Przedmiotem kontroli Komisji jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy o ustaleniu i wypłacie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Bartyckiej o pow. m² pochodzącą z nieruchomości hipotecznej

na rzecz M G J , J A Gi , P.
G , E Gi , M G i P G

Materialnoprawną postawę ww. decyzji stanowi art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518).

Zgodnie z powołanym artykułem, w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Prezydenta m.st. Warszawy, przepisy ustawy dotyczące odszkodowania za wyłączone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r. oraz do działki, która przed dniem wejścia w życie dekretu wymienionego w ust. 1 mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. W ramach przyznanego odszkodowania poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni mogą otrzymać w użytkowanie wieczyste działkę pod budowę domu jednorodzinnego.

Cytowany przepis ma charakter szczególny w stosunku do ogólnych zasad przyznawania odszkodowania przewidzianych w ustawie o gospodarce nieruchomościami.

Oznacza to m.in., iż jest on wyłączną podstawą ustalenia przesłanek do przyznania odszkodowania bez potrzeby sięgania do innych przepisów tej ustawy. Szczególny charakter tego przepisu nakazuje ścisłą jego wykładnię (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 listopada 2010 r. sygn. akt I SA/Wa 71/10). Językowa wykładnia art. 215 ust. 2 u.g.n. prowadzi do wniosku, że odszkodowanie przysługuje wówczas, gdy działka była objęta działaniem dekretu warszawskiego, przed datą wejścia w życie dekretu mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne oraz jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 grudnia 2015 r. sygn. akt I SA/Wa 721/15). Wskazane warunki muszą być spełnione kumulatywnie.

2. Przesłanka planistyczna.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy nie zebrał w prawidłowy sposób materiału dowodowego pozwalającego na wyjaśnienie (ustalenie) przesłanki przeznaczenia nieruchomości pod budownictwo jednorodzinne.

Należy bowiem podkreślić, że organ w uzasadnieniu decyzji wskazał, że na podstawie zgromadzonej dokumentacji ustalono, że zgodnie z Planem Szczegółowym Zabudowania Siekierok uchwalonym przez Kolegium Tymczasowe Zarządu Miejskiego w dni 21 lipca 1938 r. oraz przepisami dotyczącymi planowania przestrzennego i prawa budowlanego na dzień 26 listopada 1945 r., nieruchomość położona przy ul. Bartyckiej ozn. hip.

, znajdowała się w strefie zabudowy zwartej, trzykondygnacyjnej do wysokości 13 m i mogła być zabudowana budynkiem jednorodzinny.

Komisja stwierdziła przy tym, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego przez Prezydenta m.st. Warszawy w toku prowadzonego postępowania nie pozwalała na jednoznaczne i precyzyjne wyjaśnienie w jakiej określonej strefie planu rzeczywiście przedmiotowa działka się znajdowała. Na poczynienie takich kategorycznych ustaleń nie pozwala bowiem materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy Prezydenta m.st. Warszawy. W istocie, poczynione przez organ ustalenia w tym zakresie stanowią wyłącznie przypuszczenie, że przedmiotowa nieruchomość mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne przed dniem wejścia w życie dekretu.

Podkreślenia bowiem wymaga, że sam fakt dołączenia do materiału dowodowego sprawy fragmentu reprodukcji Ogólnego Planu Zabudowania m. st. Warszawy należy uznać za niewystarczający do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, bowiem taki fragment planu winien być przedmiotem dalszego opracowania przez powołanego przez organ

biegłego geodetę, który to winien w sporządzonym opracowaniu odwzorować przebieg dawnej działki hipotecznej na właściwym miejscu przedmiotowego planu. Nadmienić przy tym należy, że w aktach administracyjnych brak jest wspomnianego przez organ dokumentu Planu Szczegółowego Zabudowania Siekierok uchwalonego przez Kolegium Tymczasowe Zarządu Miejskiego w dniu 21 lipca 1938 r., zgodnie z którym przedmiotowa nieruchomość miałaby znajdować się w strefie zabudowy zwartej trzykondygnacyjnej do wysokości 13 m. W sprawie koniecznym było uzyskanie specjalistycznego opracowania planu ogólnego zabudowy.

Mając zaś na uwadze ogólnikowość i niejasność przedmiotowego planu zabudowy brak jest możliwości precyzyjnego odniesienia go do przebiegu dawnych działek hipotecznych przez osobę nieposiadającą odpowiedniej wiedzy specjalistycznej - zasadnym było więc powołanie biegłego geodety w celu sporządzenia precyzyjnego opracowania planu zawierającego wykreślenie granic dawnych działek hipotecznych.

W kontekście analizowanego wątku należy ponadto wskazać na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 6 sierpnia 2008 r. w sprawie I SA/Wa 2008 w którym stwierdzono, że dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy koniecznym jest bezsporne i nie nasuwające żadnych wątpliwości ustalenie miejsca położenia nieruchomości i oznaczenie jej na planie. Możliwość przeznaczenia nieruchomości pod budownictwo jednorodzinne ocenia się na podstawie istniejącego w dniu wejścia w życie dekretu planu zabudowania, a jako materiał dowodowy winny służyć wyrys i wypis z planu, na którym powinna być oznaczone dokładne położenie przedwojennej nieruchomości.

W niniejszej sprawie Komisja miała na uwadze w szczególności okoliczność, iż organ ustalając możliwości przeznaczenia nieruchomości pod budownictwo jednorodzinne przed dniem 21 listopada 1945 r. nie uzyskał w tym zakresie właściwej opinii rzeczoznawców uprawnionych do oceny wskazanej przesłanki. Do akt niniejszej sprawy dołączono jedynie opinię rzeczoznawców z dnia 20 września 2011 r. dotyczącą innej nieruchomości –

i to w oparciu o tę opinię poczyniono ustalenia, że nieruchomość położona przy ul. Bartyckiej, ozn. hip. ,

mogła być zabudowana budynkiem jednorodzinym, albowiem znajdowała się w strefie zabudowy zwartej trzykondygnacyjnej do wysokości 13 m.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że działka i działka położone są w różnych częściach nieruchomości są oddalone od siebie o kilkaset metrów. Trudno zatem przyjąć z góry, że ustalenia dotyczące działki mają zastosowanie wprost również do działki . Jednocześnie z akt sprawy, ani z uzasadnienia decyzji nie wynika, aby organ czynił jakiegokolwiek rozważania w tym zakresie.

Komisja zaznacza, iż nie kwestionuje bogatego i szeroko cytowanego w uzasadnieniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy orzecznictwa dot. przesłanki przeznaczenia pod budownictwo jednorodzinne. Podkreślenia przy tym wymaga, że żadne z powołanych w uzasadnieniu decyzji organu pierwszej instancji orzeczeń nie zwalnia organu orzekającego w sprawie od dokonania w tym zakresie precyzyjnych i wolnych od wad ustaleń co do rzeczywistego przeznaczenia badanej nieruchomości zgodnie z postanowieniami planu zabudowy. Takim zaś sposobem redakcji uzasadnienia decyzji Prezydent m.st. Warszawy jedynie pozorował przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w tym zakresie.

Mając na uwadze istotność omówionych wyżej naruszeń należy stwierdzić, że miały one wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, bowiem dotyczą zasadniczej przesłanki warunkującej wypłatę odszkodowania określonej w treści art. 215 ust. 2 u.g.n. Poczynione w taki sposób ustalenia posiadają wątpliwy charakter, nie zaś precyzyjny i przy tym wolny od wad.

3. Pozbawienie dawnego właściciela nieruchomości możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r.

W odniesieniu do drugiej z przesłanek wskazanych w art. 215 ust. 2 u.g.n., tj. pozbawienia byłych właścicieli faktycznej możliwości władania gruntem po dniu 5 kwietnia 1958 r., wskazać należy na prezentowany w orzecznictwie pogląd, że przez faktyczne władanie rozumie się nie tylko efektywne korzystanie z nieruchomości, ale także możliwość takiego korzystania, choćby władający nieruchomością nie czynił z niej użytku (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 czerwca 2006 r. sygn. I SA/Wa 2138/05, wyrok NSA z dnia 23 marca 1998 r. sygn. IV SA 311/96).

W orzecznictwie podkreśla się także, że negatywna przesłanka w postaci pozbawienia faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. może być dostatecznie zobiektywizowana w zasadzie wyłącznie poprzez ustalenie o objęciu faktycznego, rzeczywistego władztwa przez państwo. Chodzi tu o faktyczne przejęcie władztwa, a nie o objęcie w posiadanie w rozumieniu dekretu z dnia 26 października 1945 r. (por. NSA w wyroku z dnia 1 kwietnia 1999 r. sygn. akt IV SA 614/97, niepubl.).

Przepis art. 215 ust. 2 u.g.n. operuje konkretną datą 5 kwietnia 1958 r., wobec czego Komisja kontrolując postępowanie zakończone decyzjami o ustaleniu i wypłacie odszkodowania zobligowana była zbadać, czy organ prawidłowo uznał, że dawni właściciele nieruchomości lub ich następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania

nieruchomością po tym dniu. W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał teje przesłanki w sposób prawidłowy

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że grunt nieruchomości ul. Bartyckiej, ozn. hip. „ „ stanowi obecnie własność m. st. Warszawy i wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr z obrębu , będących własnością m.st. Warszawy - teren parku Akcji „Burza”, w rejonie ulic Bartyckiej i Bluszczańskiej. Pierwszą decyzją lokalizacyjną wydaną na powyższy teren była lokalizacja nr z dnia 24 lutego 1961 r. - „Kopca Czerniakowskiego”. Kolejną lokalizacją, która objęła grunt przedmiotowy grunt była decyzja Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy nr z dnia 12 kwietnia 1973 r. ustalająca lokalizację Ogólnego Ośrodka Sportów Zimowych wydana dla Stołecznego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki. Następnie Wydział Urbanistyki i Architektury Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy decyzją nr z dnia 21 czerwca 1976 r. ustalił lokalizację ośrodka sportów zimowych na terenie położonym w dzielnicy Warszawa Mokotów przy ul. Bartyckiej. Organ wskazał także, że pomimo wydania ww. decyzji lokalizacyjnych teren okolic Kopca Czerniakowskiego do 1983 r. pozostawał niezagospodarowany. Następnie przedmiotowy teren został objęty decyzją Nr z dnia 8 września 1983 r. wydaną dla Generalnej Dyrekcji Budowy Metra, o ustaleniu miejsca i warunków realizacji inwestycji dla bazy produkcyjnej „Energopolu-6” oraz składowania ziemi rotacyjnej. Według lokalizacji nr teren ten służył do stałego składowania mas ziemnych oraz czasowej bazy produkcyjnej „Energopolu-6” przy realizacji I etapu linii metra. Uporządkowanie i zorganizowanie terenu parku wokół Kopca Czerniakowskiego, w ocenie Organu, nastąpiło w 1994 r., z chwilą wydania decyzji nr z dnia 31 maja 1994 r. zezwalającej Światowemu Związkowi Żołnierzy Armii Krajowej Zarząd Okręgu Warszawa z siedzibą w Warszawie na budowę znaku Pamięci Polski Walczącej.

Mając na uwadze powyższe, Prezydent m.st. Warszawy stwierdził tym samym, że poprzedni właściciel gruntu utracił faktyczną możliwość władania przedmiotową nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r., a zatem spełniona została druga z przesłanek kwalifikujących nieruchomość do wypłacenia odszkodowania za działkę budowlaną.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy w sposób wadliwy ustalił kwestie dot. przesłanki utraty przez dawnego właściciela władztwa nad nieruchomością przed dniem 5 kwietnia 1958 r. Przedmiotowe zaś naruszenie miało zasadniczy wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Podkreślenia wymaga, że zdarzenie o charakterze prawnym, zgodnie z obowiązującą linią orzeczniczą sądów administracyjnych (m.in. wyrok WSA w Warszawie z 13 sierpnia 2007

kolei w zakresie projektu szkicowego na ukształtowanie wysypiska na Siekierkach zaakceptowanego w dniu 15 września 1958 r. Prezydent m.st. Warszawy w sposób błędny ocenił zgromadzony przez niego materiał dowodowy, bowiem w istocie rzeczy dokument ten wskazywał na zgoła odmienną ocenę spełnienia przesłanki określonej w treści art. 215 ust. 2 u.g.n. oraz na potrzebę dalszych poszukiwań niezbędnego materiału dowodowego w sprawie. W tym zaś przypadku organ naruszył treści norm art. 7, 77 i 80 k.p.a., jak również mógł naruszyć normę art. 215 ust. 2 u.g.n. Przedmiotowe zaś naruszenia miały istotny wpływ na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, gdyż w istocie rzeczy zgromadzono i oceniono dowody pod z góry przyjętą tezę.

Zgodnie z powyższym Prezydent m.st. Warszawy w sposób błędny ocenił w niniejszej sprawie okoliczność spełnienia przez przedmiotową nieruchomość przesłanki, iż utrata faktycznego władztwa przez jej dawnego właściciela nastąpiła po dniu 5 kwietnia 1958 r. Przedmiotowe zaś naruszenie w tym zakresie miało istotny wpływ na wynik sprawy.

4. Naruszenie art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Elementem koniecznym prawidłowo wydanej decyzji administracyjnej jest precyzyjne określenie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, sformułowanie precyzyjnej osnowy rozstrzygnięcia oraz jej uzasadnienie faktyczne i prawne. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Uzasadnienie stanowi integralną część decyzji i jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną część decyzji. Obowiązek jego sporządzenia wiąże się także z wyrażoną w art. 11 k.p.a. zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy administracji publicznej do dołożenia szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć. Motywy decyzji winny odzwierciedlać rację decyzyjną i wyjaśnić tok rozumowań prowadzących do zastosowania konkretnego przepisu prawa materialnego do rzeczywistej sytuacji faktycznej. Zadaniem uzasadnienia faktycznego jest przekonanie strony o prawidłowości decyzji. Jednocześnie też powinno ono stwarzać organom nadzoru możliwość sprawdzenia, czy w sprawie dokonano wszystkich koniecznych ustaleń, co do stanu faktycznego, czy dokonano prawidłowej subsumpcji, jaki był tok rozumowania organu wydającego decyzję oraz motywy rozstrzygnięcia.

W ocenie Komisji, w rozpatrywanej sprawie kontrolowana decyzja nie spełnia wskazanych wymogów. Przedstawiony w uzasadnieniu decyzji stan faktyczny sprawy jest w ocenie Komisji niepełny, a przez to podjęte rozstrzygnięcie nieprzekonujące. Wnioski Prezydenta m.st. Warszawy wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego nie mogą być w obecnym stanie sprawy zaakceptowane, ponieważ nie zostały wszechstronnie rozważone, z uwzględnieniem okoliczności wynikających z innych dowodów. Część ustaleń faktycznych poczynionych przez organ budzi uzasadnione wątpliwości, co świadczy przy tym o braku ich wszechstronnego wyjaśnienia ze strony Prezydenta m. st. Warszawy. Uzasadnienie wydanej decyzji nie wyjaśnia przy tym wszystkich występujących w sprawie wątpliwości, dlatego też nie spełnia kryteriów określonych w treści art. 107 § 3 k.p.a.

IV.

Podstawy uchylenia decyzji w całości.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Natomiast z art. 30 ust. 1 pkt. 4 a ww. ustawy wynika, iż Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy.

Według Komisji w sprawie zrealizowały się przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Decyzja o ustaleniu i wypłacie odszkodowania została wydana w oparciu o niezupełne ustalenia w zakresie stanu faktycznego, w tym również organ nie zebrał pełnego materiału

dowodowego w niniejszej sprawie, zaniechano również jego prawidłowej oceny – zgodnie z dyrektywami wpływającymi z art. 80 k.p.a. W ocenie Komisji Prezydentowi m. st. Warszawy przy wydawaniu przedmiotowej decyzji zarzucić należy brak ustalenia przeznaczenia nieruchomości pod budownictwo jednorodzinne (tj. w oparciu o prawidłowo przeprowadzone w tym zakresie dowody) oraz ustalenia rzeczywistego momentu utraty przez dawnego właściciela nieruchomości faktycznej możliwości władania nieruchomością gruntową. Nadto organ rozpoznający niniejszą sprawę w pierwszej instancji naruszył przy tym liczne reguły i zasady prowadzenia postępowania dowodowego. Organ w toku procedowania nie uzyskał również wyczerpującego materiału dowodowego. Tymczasem ustalenie powyższych okoliczności jest warunkiem niezbędnym by móc stwierdzić, że w sprawie wystąpiły kumulatywnie wszystkie przesłanki kwalifikujące omawianą nieruchomość do ustalenia i przyznania odszkodowania. Ponadto w niniejszej sprawie w ocenie Komisji doszło do naruszeń normy proceduralnej które stanowi o obowiązku wyczerpującego uzasadnienia wydanej decyzji. W ocenie Komisji wydana decyzja nie odpowiada dyspozycji ww. norm prawnych.

W konsekwencji Komisja uznała, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy podlega uchynieniu w całości i przekazaniu do jej ponownego rozpoznania.

Naczelnny Sąd Administracyjny we wspomnianym już orzeczeniu z 29 sierpnia 2022 r. I OSK 2034/20 podkreślił, że stwierdzenie przez Komisję wydania decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa uprawnia ten organ do wydania decyzji określonej w art. 29 ust. 2-4 ustawy o Komisji. Z powołanego art. 30 ust. 1 pkt. 4 wynika bowiem, że Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt. 2 – 4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Jak wynika z powyższego orzeczenia, w przypadku stwierdzenia przez Komisję, że decyzja została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa niniejszy organ jest uprawniony do wydania rozstrzygnięcia w postaci uchynienia decyzji reprivatyzacyjnej w całości albo w części i w tym zakresie orzeczenia, co do istoty sprawy albo; uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości lub w części; uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji; albo uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do jej ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie; albo stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a.; albo jeżeli decyzja

reprzywatyzyjny wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt. 4 stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, albo umarza postępowanie.

Zgodnie zaś z treścią art. 30 ust. 4a ustawy Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt. 2 – 4 m.in. jeżeli stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli (...) stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy.

W prowadzonym przed Komisją postępowaniu wykazano, że w prowadzonym postępowaniu Prezydent m.st. Warszawy naruszył art. 7, art. 28, art. 77 § 1, art. 80 k.p.a., a także 107 § 3 k.p.a. Ponadto na skutek wyżej wymienionych naruszeń prawa procedury administracyjnej organ mógł naruszyć normy wynikające z treści art. 215 ust. 2 u.g.n.

V.

Przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi m.st. Warszawy.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja uchyła decyzję reprzywatyzyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprzywatyzyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Stosownie do treści art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 3, Komisja wskazuje okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Zapatrywania prawne i wskazania Komisji co do dalszego postępowania są wiążące dla organu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Wskazany w art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zwrot „konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie”, jest zwrotem ocennym i stwierdzenie tej okoliczności oznacza konieczność przeprowadzenia przez organ (Prezydenta m.st. Warszawy) postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części. Podkreślić należy, że przekazanie przez Komisję sprawy do rozpoznania organowi, który ją wydał, uzasadnione jest zakresem postępowania dowodowego, który ma zostać ponownie przeprowadzone. Wyjaśnieniu podlegać ma bowiem zaistnienie warunków, od spełnienia których uzależnione jest przyznanie wnioskowanego odszkodowania. Komisja miała również na uwadze, że wobec obszerności materiału dowodowego, zarówno już istniejącego, jak i pozostałego do uzupełnienia, niezwykle istotne jest zapewnienie stronom postępowania możliwości udziału w tym postępowaniu (art. 10 § 1 k.p.a.), a w szczególności możliwości ewentualnego zakwestionowania wydanego przez organ pierwszej instancji rozstrzygnięcia,

poprzez możliwość skorzystania z uprawnienia do złożenia odwołania, skutkującego ponownym rozpatrzeniem sprawy przez organ drugiej instancji, czyli zachowanie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 16 k.p.a).

Z uwagi na skalę jak i mnogość występujących w sprawie naruszeń koniecznym jest w ocenie Komisji jej ponowne rozpoznanie przez Prezydenta m.st. Warszawy. W tym zakresie należy podkreślić, że w sprawie koniecznym jest przeprowadzenie kluczowych czynności dowodowych jak i wyjaśniających, celem rozpoznania niniejszego wniosku o odszkodowanie w sposób wolny od wad. Szczególnie istotna jest przy tym okoliczność, że z uwagi na skalę stwierdzonych przez Komisję naruszeń w niniejszej sprawie w istocie rzeczy należy przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w całości, tj. w zakresie wszystkich kluczowych przesłanek przewidzianych w treści art. 215 ust. 2 u.g.n. Dlatego też w ocenie Komisji zasadnym jest ponowne rozpoznanie niniejszej sprawy przez organ pierwszej instancji, bowiem Prezydent m.st. Warszawy w toku podejmowanych przez siebie czynności w znikomym stopniu przeprowadził postępowanie wyjaśniające.

Przed wszystkim w toku ponownego rozpoznania sprawy koniecznym będzie zbadanie przesłanki „planistycznej”, gdyż w ocenie Komisji ustalenia Prezydenta m.st. Warszawy zawarte w uzasadnieniu kontrolowanej decyzji nie zostały poparte odpowiednim materiałem dowodowym. W tym zaś zakresie organ pierwszej instancji winien zlecić uzupełnienie fragmentu uzyskanego planu o precyzyjne i czytelne wykreślenie biegłego specjalisty, uwzględniające przy tym granice dawnych działek hipotecznych, powołanego zgodnie z regulacji określonymi w kodeksie postępowania administracyjnego. I tak na podstawie kompletnego materiału dowodowego organ winien dokonać stosownych ustaleń w sprawie, które następnie w sposób kompleksowy powinny zostać opisane (ocenione) w treści wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

W odniesieniu zaś do przesłanki utraty przez dawnego właściciela nieruchomości możliwości faktycznego władania nią przed dniem 5 kwietnia 1958 r., okoliczności zasygnalizowane przez Komisję, dokumenty i informacje wskazane w uzasadnieniu niniejszej decyzji mogą świadczyć o możliwości utraty faktycznego władztwa nad przedmiotową nieruchomością przed dniem 5 kwietnia 1958 r., niemniej wymagają one uzupełnienia o kolejne dowody, w tym również wszechstronnej analizy.

Po zebraniu zaś odpowiedniego materiału dowodowego w tym zakresie, koniecznym może okazać się również przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego geodety na okoliczność precyzyjnego ustalenia obszaru w jakim ustalone zdarzenia faktyczne odpowiadają granicom i obszarom przedmiotowej działki hipotecznej, powołanego zgodnie z regulacjami określonymi

w kodeksie postępowania administracyjnego. Dopiero zaś kompleksowo uzupełniony materiał dowodowy, oceniony przy tym zgodnie z zasadami logiki może pozwolić na wyjaśnienie w tym zakresie istniejących wątpliwości. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego jest o tyle uzasadnione w niniejszej sprawie, gdyż identyfikacja zdarzenia historycznego z jego równoczesnym prawidłowym odwzorowaniem na przedmiotowym terenie bez opinii biegłego specjalisty może sprawić trudności.

Na podstawie analizy akt sprawy stwierdzono, że Prezydent m.st. Warszawy nie przeprowadzał pod tym kątem czynności dowodowych w niniejszej sprawie, w ocenie zaś Komisji poszerzenie zgromadzonego materiału dowodowego o takie dowody pozwoli na precyzyjne wyjaśnienie daty utraty faktycznej możliwości władania nieruchomością przez poprzedniego właściciela. Poczynione zaś w tym zakresie ustalenia organu obarczone są istotnymi wadami, które w tym zakresie dyskwalifikują przedmiotowe rozstrzygnięcie. Organ winien przy tym w kompleksowy sposób wyjaśnić wszelkie zasygnalizowane w uzasadnieniu decyzji Komisji wątpliwości powstałe w niniejszej sprawie.

VI.

Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania repywatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

Za strony przedmiotowego postępowania Komisja uznała M G J E J G M G i P P G – będących beneficjentami kontrolowanej decyzji, jak również A M G M P G – będących następcami prawnymi zmarłego w toku postępowania rozpoznawczego beneficjenta decyzji P S G oraz A M G A J G i M Z P – będących

następcami prawnymi zmarłego w toku postępowania rozpoznawczego beneficjenta decyzji J: A G . Do grona stron włączono też Prokuratora Regionalnego w Warszawie i Miasto Stołeczne Warszawę.

Stosownie zaś do treści art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 roku, Komisja może wszcząć postępowanie rozpoznawcze w razie wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej do organu właściwego do wznowienia postępowania albo uchylecia lub zmiany tej decyzji. W razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego, w sprawie o której mowa w ust. 1, prokuratorowi służą prawa strony. Z kolei zgodnie z treścią art. 16b powołanej ustawy prokurator niezwłocznie zawiadamia Komisję o wniesieniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 16a ust. 1 ustawy.

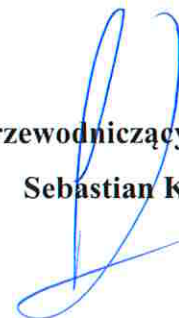
Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

VII.

Konkluzja

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja uchyliła w całości decyzje Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 marca 2015 r. nr i przekazała sprawę Prezydentowi m.st. Warszawy do ponownego rozpatrzenia.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 795). w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 795) strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

